

ბაზრისი

№ 8. ოქტომბრისტ. უკრნალი

უკანასკნელი დღეები. (ღრამა ვ მოქმედებთ, თხზულება ვარდამ გუფოვანისა).

ჩამოდი ბიჭო კუჭიკო
ნუ გამოგვეჭერი ყელები,
თორემ ხომ ხედავ საცემრად
აშვირობია ხილიბი.

კიტა ამოდის ხომ ხედავ
რას უბღვერ, მიეც სალომი,
მაღალმა ღმერთმა აკურთხოს
მაგის გოგრა და კალომი.

რაც მოგივიდა დაკითხვ
სულ ყველა შენი ბრალოი,
„ცნობილ“ ბარათის წერის დროს
აღმათ იყავი მოვრალოი!

შამთორი

ნ ა კ ა დ უ ლ ს .

ნაკადულო, გამაგონე
ხმა წკრიალა, მოჩუხჩუხე,
გადირბინე კლდიდან-კლდესე
ახმაურდი, დაიქუხე.

ჩაურბინე ხასხას მდგელოს,
აყვავებულ გულმკერდ ღიას,
გადაჰკოცნე ვარდ-ზამბახი,
მიესალმე ტურფა იას.

ნესტარი ჰკარ შავბნელ წყვიდას,
შორს გაფანტე შესაზარი,
ჩაეკონე მწვანე ჯეჯილს,
მორწყე ველი, მთა და ბარი.

ხმა მიეცო მაშვრალთ კერას
გაამხნევე დაჩაგრული,
აწკრიალდი, ველ მიდამოს,
მიულოცე გაზაფხული.

გოგია.

მიხა ხლუსტი (ქე*)

(სამაღრო მთხრობა).

მიხაკია ხლუსტიმე მშვენიერი მო-
ყვანილობის ბიჭი იყო, მაღალი, და-
ბალი, თავგასიებული, მუცელ გამო-
ბერილი, კოკ დაბალი, კბილებ მო-
ღრეკილი. ცხვირი ზომით ექნებოდა
ხუთი ვერშოკი, ნესტები ისეთი გა-
მობანჯგვლილი და გამოღრუტნული
ჰქონდა, ასე გეგოებოდათ ხუთი წლ-
ის გამოღწმენდელი ბუხარი არისო.
თვალეები წვრილი ჰქონდა ვით ბა-
ლის კურკა და ისე შორს იყვენ მი-
მალული, რომ გეგონებოდათ სად-
ღაც ფულდროში შემძვრალან და
გამოსვლას აღარ აპირებენო ყველა
ამ სიკეთესთან მეტათ მშვენიერი მიხ-
ვრა მოხვრა და ღაპარაკი ჰქონდა,
როცა ღაპარაკობდა პირიდან ქაფი
მოსდიოდა და წამ და უწუმ ჩოხის
სახელოს ისეამდა პირზე. მიხაკია იქ-
ნებოდა სამოცი წლის როცა სიყვა-
რულის ცეცხლი აენტო გულში,
შეიყვარა მეზობლის გოგო სოფია
და კიდევ გადასწყვიტა მისი შერთვა.

შაბათი საღამო იყო, აღმოსავლეთ-
თიდან წელი სიო მოქმინაგდა, ადა-

მიანები გაოფლებული იყვენ სი-
ხისაგან და გულს უშვერდენ სიოს,
აქა იქ ცაზე ვარსკლავები გამოსუ-
ლიყვენ და კბილებ დაკრეკილები
გამოიყურებოდენ, სოფელში ქათმე-
ბი წრიზინებდენ, კაცები ყიოდენ
და ქალები შიშინებდენ, საზარელი
ხმაურობა იყო. მიხაკიამ ტანთ ჩი-
ცვა, იქვე ღორისთვის გამზადებულ
ვარცხლში ხელათ პირი აბოიბანა,
ჩოხის კალთაზე გაიწმინდა პირი,
მხარზე ზორბა ჯოხი გაიღო და გზას
გაუდგა თავის საცოლოსკენ. ის ნე-
ლა მიდიოდა და მძიმე ნაბიჯი მიჰ-
ქონდა. სოფიო იქვე ახლოს სცხოვ-
რობდა მეტათ ღამეში იყო გრძელი
პირის სახე, როგორც სახედარს,
ყველივით ფართე თვალეები, ცხვირი
პატარა, ოდნავ მოსჩანდა მის სახეზე,
ნიკაპი გრძელი, ტანათ გათლილ
ჩხირს ჰგავდა, პირის ნახევი იმოდენა
ჰქონდა, რომ პატარა კვახს ერთ
ლუკმათ იდებდა. როცა გაიცინებდა
პირის ნახევი ყურებთან მიჰქონდა.
მეტის მეტი მოყვარული გულის
პატრონი იყო. ძლიერ უყვარდა მი-
ხაკია, როცა ის მასთან მიდიოდა ამ
ღროს სოფიოს წინ დიდი გობი ედ-
გა და გულ და გულ ზელდა მქადის
კომს, ის მარტოთ იყო, როცა მი-
ხაკია სახლის კარებს მიადგა, სოფი-
ოს მქადის ზელისთვის თავი დაენე-
ბებინა და ჩაფიქრებული იყო, აღ-
ბათ მიხაკიაზე ფიქრობდა. მიხაკიამ
გაუცინა, ჩაუხველა, მაგრამ სოფიო
ისე ღრმად ჩაფიქრებული იყო, არა-
ფერი გაუგია, მიხაკიამ უფრო მაღ-
ლა დახველა, მაგრამ არაფერი. ბო-
ლოს გულმა აღარ მოუთმინა დათ-
ვივით წინ გადაბტა, მაგრამ აქ მო-
ხდა საშინელი მარცხი. მიხაკიას ცუ-
დი ნახტომი მოუვიდა, ორივე ფეხე-
ბით კომიან გობში ჩახტა, ჩაფიქრე-
ბულ სოფიოს დაეტაკა და ორივე
აკოტრილდა. კომიანი გობი თავზე
წამოხეურათ. ამ ყოფაში ნახა ისინი
სოფიოს მამამ, გობ ქვეშ ერთმანეთს
კოცნიდენ და საცოდავით ფეხებს
აფართხალებდენ. სოფიოს მამამ იპო-
ვნა დიდი ჰოლოკი და გაანთავისუ-

ფლა გობიდან და იმდენი ურტყა,
რომ მათი სიცოცხლით მთელი სოფე-
ლი ტიროდა.

მარიამ გარიყული.

(შემდეგი იქნება.)

ვიზონე და დეზბქლე
ნინა ხუნტრუცაქემ.

მესტვირული

(დებუტატ გელოვანისათვის)

ისევ შენ ჩემო ქამანჩავ,
ნუგეშო დაჩაგრულისა
ხმა ტკილილ მოლიდინეო,
გამხარებელი გულისა.
არ მესმის შენი სიმღერა
მსხვერპლი გამხადე წყლულისა,
ამხედრდი ძველებურად
ქირიშე შენი სულისა.

მოდო პეტერბურგს წავიდეთ
იქ ვნახოთ ერთი პირიო,
სახელათ ქვია კუქიკო
ფედერალისტა გმირიო.
ვნახავთ თუ არა მაშინვე
მიულიდინოთ სტვირიო
უთხრაათ: თავადო კუქიკო
ეს რა შეგემთხვა ქირიო.
„ხალხის“ დამცველსა დებუტატს
საქმე გქირს გასაკვირიო
გაზეთში იყო ახლა ხან
საქებათ რამე ძვირიო.
„პადლოგი“ ერთი გამოჩნდა
შენ ხელით გამოქრილიო,
პადლოგში როგორც თავადი
იქნები გამოცდილიო.
პასუხსა ვთხოვდენ გლენები
დღეს გარეთ გამოყრილიო,
შენგან ყელ გამოქრილები
გაყიდულ-განაწირიო.
პასუხის დაგვიანებას
მოყვა ბრალდება ხშირიო
„აფერისტობა“ „შანტაჟი“
სხვა მარგალიტი ძვირიო.
(შე შენ გეტყვი და სირცხვილით
არ წაუწითლდეს ცხვირიო)
შენ კი ხარ გაჩუმებული
თითქოს აგიკრავს პირიო

რათ ყლაპავ ამდენ სირცხვილსა
სანამდის უნდა გაჩუმდე,

*) ეს პატარა მოთხრობა ქუჩაში ვიზონე-
ნეთ და რადგან პატრონი არ აღმოუჩნდა
ვებქლავთ „მათრახში“. ნ. ხ.

ეგებ დრო მიგაქვს უდროვოდ
 არ გინდა მალე გამტყუნდე?
 ამ სანაქებო სახელით
 შინ სამშობლოში დაბრუნდე
 რა გააკეთე არ იცი?
 რატომ არ გინდა დარწმუნდე,
 გაიგე, წესი ავიგეს
 და კიდევ უნდა გახუნდე —

ვაშა შენს ამომრჩეველებსა
 კაცი გიპოვნეს ამგვარი
 (დანოსით ამორჩეული
 რა იქნებოდა სხვა გვარი).
 რას ამბობს შენი დამცველი
 ქართველთა შავი ლაშქარი,
 ურო, სილოვან, ზდანოვიჩი
 სიმართლის გზასა ამცდარი.
 კიტა და გაკიტებულნი,
 მებადლოგეთა ამქარი,
 (ვის აირჩევედნ საწყსლები
 როცა ყველაა წამხდარი)
 რომელს არა აქვს ცოდვები
 კუქიკოსავით ნაქნარი?
 ნეტავ ვიცოდე არ ჯობდა
 შინ ყოფილიყვენ დამჯდარი.
 ეწერათ აბდა უბლები
 ამით ეკრიფათ ქანქარი
 მაშინ არ აერეოდენ
 იმ უბადრუკებს დავთარი.

მიხვთი თუ არა თავადო
 თავის მართლება ძნელია,
 სიცრუეს თუ არ მიმართე
 სიმართლე დამლუპველია
 აქ უნდა გამოიჩინო
 „ნიკი“ და „მარჯვე ხელია“
 სინდისი მებადლოგესი
 ყოვლისფრის მომნახველია.)
 ფედერალისტთა ბანაკი
 კვლავ ძველებურად ბნელია,
 შენ თუ ერთი ხარ, იქ სხვები
 ბარე ორმოცი მგელია.
 ნუ თუ არ მოინახება
 იქ შენთვის ერთი ხერცელია,
 რომ თავი შერგო დროებით
 როგორც რომ ტურა მელია?!

არა, უკვე ქარიშხალმა
 გადაფურცლა შავი სია,
 იქ—სუყველამ წაიკითხა
 რა წერილია, რა გიქნია.

ისევ უკან გეძახიან
 ბედმა ხელიც დაგიქნია
 ქვენა აზრმა, საარაკო
 სამსახური გაგიწია.
 ურო ეგგენს ამცირებდა
 ბაყაყ-დევათ შენ გაქცია
 ეს ტიტანი ჩემო კუქო
 თქვი რა ცოდვამ წააქცია
 უროს „ერი“ და „სამშობლო“
 უროს თავმა დააქცია.
 რას მოხმარდეს ეს უნქო
 (ერთს ვიცნობდე რა კაცია)
 აწ რას დასწერს უბედური
 სილოვანის რედაქცია!..
 ვის ერფერი, ვის მეწყერი,
 სად თქვენა და სად ნაცია.

ქარ-ბუქი.

გურული სცენა
ქმარის აღსარება.

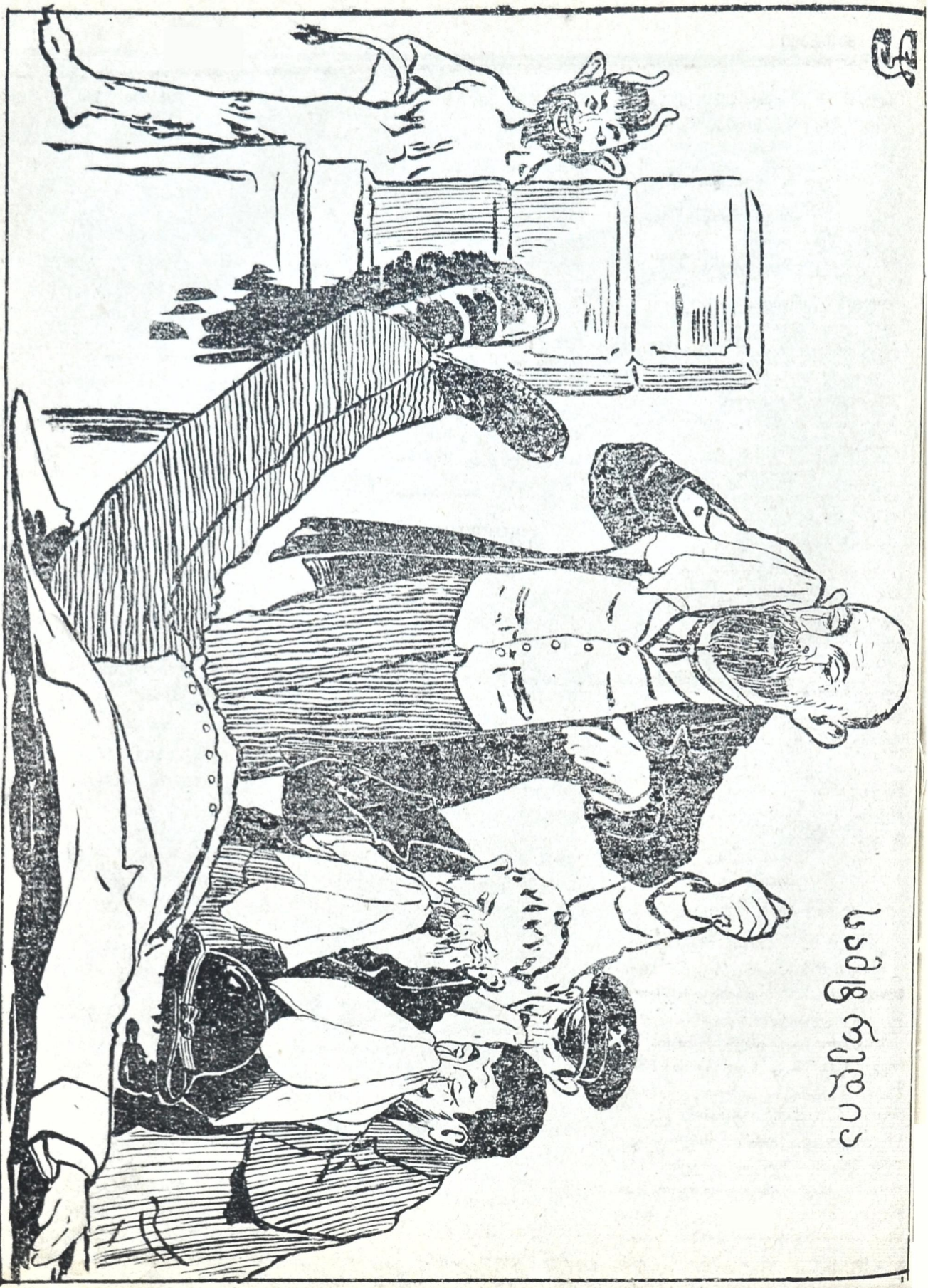
შემიჩნდა ჩემი ცოლი ფუნდუ-
 კიეი, პარასკეობაში გამიშვი საკაბე
 უნდა ვიყიდოვო, მე სხოგან მივდიო-
 დი, ამხელა ოჯახი მოსარბები იყო
 და ღმერთს მართალი უყვარს ძალი-
 ანი გამიჭირდა გაშობა, მარა ხომ
 მოგესხენება ქალების როკაპობა,
 რომ გააბა სოინარსავით და დეიჩემა,
 საშველი აღარ მიეცა, რას ვიზამდი,
 გუშუვი იმ პირაბით რომე აღრე
 მოსულიყო. შინ დავტოვე ათი
 წლის ბიჭი, ოჯახს შეხედე და ამა-
 სობაში დედა შენიც მუა მეთქი, ვი
 არ შეიყვანს ღმერთი იმას და გაჩხი-
 კინებულს მიჩვენებს, რაფერ იმან
 შექშალა კაცი. მივედი შინ ზამლო-
 ბის დროზე, მარა ფუნდუკიეი სა
 გყავს, ბიჭო გოგინიკავ დედა შენი
 ხომ არ მოსულა მეთქი, ყველაი მე-
 ზობლები გამეიარა, მარა ნენაი არ
 გამოჩენილაო მუაწია საქონელის
 დალაგების დროი, დავაბი ძროხა,
 ხარი, გვეიხედე თხაი არაა ეზოში,
 ბაბავ, გოგინიკავ თხაი სეით წვეი-
 და თუ იცი მეთქი, მარა ბალანამ
 აფერი იცოდა სულ ღობისკენ ქონ-
 და თვალთ; წივედი მოსანახავათ. ვი-
 ყვირე პეეე, პეეე, მარა თხაის ნალი
 ვერ დევიანხე, გვეიხედე ერთ აღგი-
 ლზე ძალიანი გადამდგარი მალალი

გვიმბრაია და რაცხა გვიმბრას აქა-
 ნებს, გადავსწყვატე, ნამდვილოდ
 გვიმბრაში შემძვარა ჩემი თხაი და
 კაი გასისინებული იქნება მეთქი, მი-
 ვაძახე სიხარულით პეეე, პეეე და
 მივადეკი გვიმბრას, რაცხამ შპუნა
 თავი, გაარღვია გვინბრადი და სორომ-
 გორომათ ვახადა ყოროფელი, მოშ-
 პა და მოშპა, გადახტა და გადახტა,
 დევიწიე უკან, მე მგელი მეგონა და
 სილალიც არ მქონდა, გეითაილა და
 მგლის მაგიორ გამოიდა კაი გაშლი-
 ქინებული კაძახი, ვაფიქრე გავკეთ-
 დი კაცი, ნამდვილი ქურდი ყოფი-
 ლა და ნაქურდული დავატიებეი მე-
 თქი, ჩაგბტი სიადანაც იი კაცი გეი-
 ქცა და ქი არ დავიჭირე ჩემი ფუნ-
 დუკიეი, თურმე პარასკეობაში კი
 არ წასულა, პაემანი გიეკეთებია ამ
 გვიმბრაში. უთაქე და უთაქე, ვზო-
 რე და ვზორე, უწყვიტინე და უწყვი-
 ტინე რაც შემეძლო. მისპო ქალე-
 ბის სახსენებელი, ამ ჩემმა ფუნდუ-
 კიამ ქი არ დამიყენა თვალეები და
 თვალ და ხელს შვა ქი არ მაქამა
 სირცხვილი!..

ბუჯგუბი.

სიზმარი.

დღიურ სიხსნადით გულ-ამდგრეულმა
 ძილში ვინაღუ ცუდი სიზმარი
 (მაგრამ ქეთეუგან ჯი არ მინახავს
 არც წმინდა ნინო და არც თამარა)
 ვნახე გომანურს კარტს თამაშობდენ:
 ნესტორ, სიმონა, კიტა, კოწია
 და თვით „ობოლი“ ჩუენი პოეტო
 (პირად ლამაზი, — ტანად ძოწია).
 „ობოლს“ ხელთ ეპურა სპი ქადადღი
 მაგრამ ნესტორას ოთხი ეჭირა
 და თავ მიშწანე კორექსიონდენტი
 სპი „ტუხათა“ გამოაქცირა.
 კიტა ამბობდა ორი „ტიომნი“
 თუმცა ნახული მას გუგე ქონდა
 კოწიას სურდა კარტის მძაპრეგა,
 სიმონას კონი უკან ეჭონდა.
 სუთივე ერთად არეულ სმეობი
 გაღობდენ მწარსა სავალბოქსა...
 და მუხლ-მოდრეკით სელ აპურობიანი
 თაყვანს სცემდენ „ტუხას“ მშობუქსა.
 ბორბოშა.

სამხრეთი

ძღვნათ ნ. ჩიკვაძეებს და „კომპანიას“ მათი კანდიდატის გაშვების გამო.

სამტრედიის ოთხ კლასიან სასწავლებლის ინსპექტორსა, „მწუხარებით“ მოვიგონებთ, ვერსად ვნახავთ იმის სწორსა!

ყრილობის დროს ნიკოლოზმა მოიყვანა კანდიდატი, უსუსური, ულაზათო, ჭკუა თხელი როგორც ბატი.

ყორანივით გააშავეს კანდიდატი ესე დიდი, ჩაუტყდათ და ჩაეშალათ გადებული მათი ხიდი.

ობოლ ცრემლებს აპკურებენ გაშვებულ დავითისა ჭკუა გონება დაებნათ ედებთან ბარს და მთასა...

ნიკოლოზს შეღალადებენ მხოლოდ „დონოსი“ გვრჩენია, მაგის დაწერა-შეთხუზვა ესე საქმენი შენია.

ილო მკლავადე ამყობს, ნუ გეშინიათ მაგისა, მაგ საქმეს ყველას დავარღვევთ. მე იმელი მაქვს სხვა გზისა.

რადგან ხალხი ჩვენ მიგვიხდა რაც გვინდოდა იმათთვისა, თუ ეგ ჩვენ ვერ გავაქარწყლებთ მაშინ ღმერთმა შეგვარცხენია.

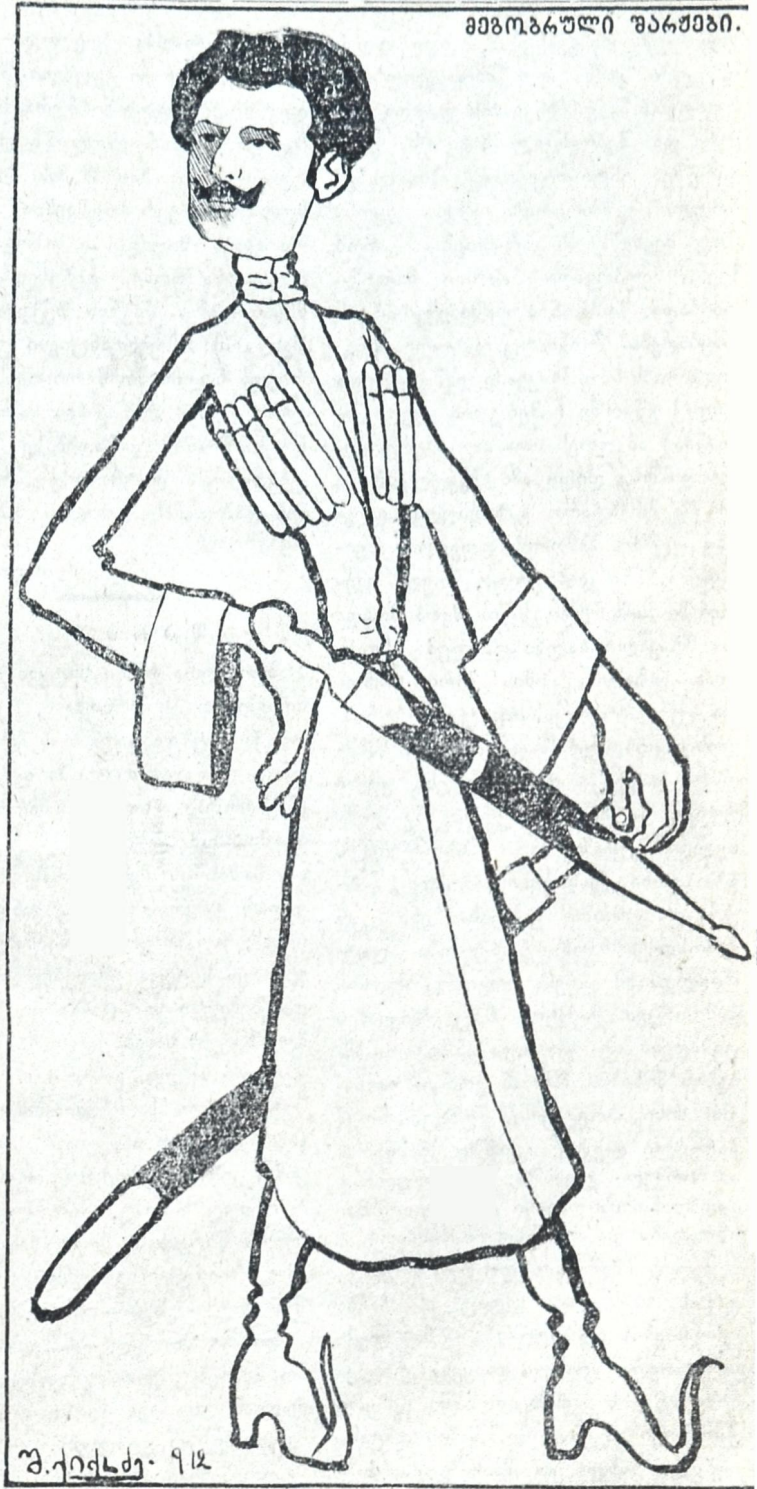
ფრაკობიე.

პოეტი ნოე ჩიკვაძე.

(ანუ რაინდი ფიცხი და შეუზავარი)

არავის ახსოვს არც წელნი, როდესაც ნოე გაბრიელისძე წარმოიშვა, არც დღე და არც ჟამი.

ზოგიერთ ჩვენ ისტორიკოსთა გამოკვლევით ის დაბადებულია 1730 წელს, 1 მარტს, დღითი შაბათს, დილის 4 საათზე. ეს არის და ეს, მართალია ამ ისტორიკოსთ არაერთი მაგარი საბუთი ხელთ არა აქვთ, ამ თავიანთ გამოკვლევის დასამტკიცებლათ და ყველაფერს მხოლოდ იმ დროინდელ ხალხის ზებირ გარდმოკცემაზე ამყარებენ, მაგრამ უნდა ესთქვათ ეს მოსაზრება სიმარტლისთან ახლოს ონდა იდგეს. რო-

ნ. ჩიკვაძე.

გორც იგივე ისტორიკოსნი და შემო- ცოფილა მატად ცვალებადი და ტიანენი ვადმოგვცემენ ქვეყნის გა- უკუღმართი. მთელ წელიწადს ისე ჩენიდან წელთა აღრიცხვაში მხო- გაუვლია, რომ ქვეყანაზე მრავალი ლოდ ერთად ერთი 1730 წლით მარტზე თა ობილიონობა მომხატარა.

თვე თვეს არ გვანებია, დღე დღეს და ეპი ეპის. თუ მხედველობაში მივიღებთ ნოე ჩხიკვაძის დაუდგომელ და შეპრენკილ ხასიათს, ექვს გარეშეა ისტორიკოსთა გამოკვლევა სრული ქვემარტება უნდა იყოს. რაც შეეხება იმ გარემოებას, რომ ჩვენი შეუპოვარი რაინდი მარტში დაიბადა, მე მგონია ამაში ექვი არვის დაებადება. როგორც ისტორია მოგვითხრობს ნოე ჩხიკვაძე დაბადებულა ქალაქ ეწერში (იმერეთის დედა ქალაქია) ამ დღეს არა თუ იმერეთში, ამარეთშიც დიდი ამა ჩვეულებრივი ამბები მომხდარა: გაზაფხულის დღეები უცბათ ზამთრის დღეებთან შეიცვალა, მზე დაბნელდა, მთელ იმერეთში საშინელი მიწის ძვრა მოხდა და მრავალი ხალხი დაიღუპა, სოფლად საზარი ქათმის ქირი გაჩნდა და სულ ამოხოცა, თფილისში ტრამვას ვაგონი ვერის დაღმართზე სახე-დარს დაეტაკა და მარჯვენა ყური ძალზე დაუზიანა, ბაქოში მზე დაბნელდა, ქუჩაში მდგომ პოლიციელს გზა აერია, ქვას ფეხი წამოსდო, წიქვა და ცხვირი გაიტეხა. ენა ვერ გამოსთქვამს რა უბედურობა დატრიალდა ამ დღეს. როგორც ბოლოს გამოირკვა მარტო ნოე ჩხიკვაძის დაბადება არ ყოფილა ამ საზარი ამბების მიზეზი, მასთან ერთად დაიბადა მისი პოეტური მუხაც, ნოემ პირველი ლექსი აკვანში დასწერა. ამ პირველ ლექსში მან სრულიად გადმონათხია თავისი რაინდული მისწრაფება და რაინდული ხასიათი.

როცა სიარული დაიწყო ნოემ ქ. ფოთს მიაშურა, სადაც ის ჩება ცხოვრების ფერხულში. აქ მან ლექსთა მთელი მორევი დააყენა. რამდენიმე წლის განმავლობაში ისეთი ქარბუქი ააყენა, რომ მამის დატოვებული სახლი ყირამალა გადააბრუნა და თოვლს ქვეშ დაამარხა. აქ ამ უბედურების შემდეგ მან ისევ სოფელს მიაშურა და იქ ააქლერა თავისი ქნარი, მაგრამ ამ თავგანწირვამ ის კინაღამ იმსხვერპლა. ვილაც უგნურმა სოფელგლემა ქეიფის დროს მას ხანჯალი ჩხოცა და კინათამ ზოდ წა-

მოაგო, კინაღამ ამოგლიჯა პოეტების ბახჩას ერთი ყვაილი. ამას შემდეგ ნოემ ქალაქს მიაშურა, სადაც ის ჩვენდა სასიხარულოდ მშვიდ ცხოვრებას ეწევა. მაგრამ მის შეუპოვარ სულს აქაც ვერ მოუსვენია. მას განუძრახავს მიუძღვნას საზოგადოებას თავის ნაშრომი, გამოსცეს თავის ნაწარმოები. წიგნის ბეჭდვას უკვე შესდგომიან, კვიტანციები უკვე დარიგდა ხელის მომწერთათვის. მხოლოდ ერთი რამ არის საშიში: თუ ნოეს წიგნის დაბადებაზე ისეთივე უბედურება დატრიალდა, როგორც მის დაბადებაზე, ეს დიდ მსხვერპლს შეიწირავს.

ირეთელი.

შ ა რ ა დ ა .

პირველია ერთი სიტყვა, მოიგონეთ ის დრო-ხანა, როცა თავზედ გადაგს მტერი უნდა დაგკრას მკერდში დანა. (მაგალითად, თორემ ღმერთმა აგაშოროთ ამისთანა.)

აი, მაშინ ის შეგიპყრობს ველარ მიხვითთ ეხლაც განა? და, თუ მიხვითთ, შეინახეთ ჯერ ეს სიტყვა უვლებელათ, და შემდეგი სიტყვისათვის მოემზადეთ საძებნელათ.

ეხლა სიტყვა გამონახეთ მუსიკალურ მნიშვნელობის, (ამას იგი ვერ აცდება, ვინც კი არის მოტრფე დედლობის.)

რითაც, ხოლმე, მწირველთ გუნდი, დროს წირვისას, მოგალხინებს; ანუ, რითაც იგივე გუნდი, წინ მიუძღვის ბალდახინებს.

და მას პირველ მესამედსა მოაშორებთ, ვითა ურგებს, რადგან იგი ჩვენ შარადს მეტის-მეტათ დააუგებს.

ორი უკვე გამოვანახეთ, მესამეზე მიდგა ჯერი, გზას კვალ და კვალ გამოყვით, ვინც რომა ხართ ენა მქვერი!

დაუკვირდით: მამაკაცი თავის შვილის რაა ხოლმე, მას პირველი ერთი ასო ჩამოშორით თქვენ რაოდენი

ეს ასო კი პირველ სიტყვას, შარადისთვის რომ მოვანახეთ, შუა გულში ჩააკერეთ და მეორეს შეუთანხმეთ.

ერთი სიტყვა გამოგვივა. ჩვენ, ამ გვართ შენაერთის, რაც მშრომელ ხალხს ევლინება, დედლებს სიტყვით, „წყრომათ ღმერთის!“

დღესაც, ხოლმე, რაც საშიშრათ მოსდებია ჩვენ სამყაროს, ამხსნელს ამა შარადისას, გისურვებ არ შეგყვაროს.

ვინმე ჭანი.

სახსერის ვაჭრების ბაქაბუქი.

„მაქვამა“ სთქვა: რაც მინდოდა ავისრულე სურვილით, რასაც ვიტყვო უგულამ იცის არ იქნება ტყუილით. უოფილმა მუშამ, ღარბამა შევიძინე ქონებამ (ამისი მიზეზი არის რომ დავკარგე გონებამ) აღარ მასწოვს დაჩაგრულნი ჩემი უოფილი ძმებო მე იმათი აღარ მესმის გაჭაგრების სმებო. დღეს ჩემი ძმა ისა არის ეინტ ჩემსავით სქელაქამ, კნაიზ-ჯანებს ვენაცვალე იმათ მივე სქელაქამ.

„სინამ“ უთხრა: შევილო-ჯან რაზე ცხარობ მაღ-მაღე თუ რომ სათქმელი რამ გაქვს ცოტა მანდ დამაღე ხომ მიუურებ აკერ მე როგორ მოგრთე სქემო არაფრისა არ მქონემ სსხლნი გადასვლართო ჩემზე გლასას, გაფტქვნილს ვერ ნახავდით ვერვისა მაკრამ „უობი“ გაფხარსე და შემძლე ვარ ბუერისა ათასმდის „ლისიტა“ მაქვს ვექსილს ხომ თვლას არ აქვსო თხონის წერით დავითსა მოსვენებას არ აქვსო.

ამ დროს „ალა“ მოთვართხდა მთავრისა ნელაო: ესეა შენ გამოგონეთ რომ მოგიგევი ეველაო სწორედ ოცი წლის ვიყუ რომ მომიგევა მამაო თვალნი არ შეუმზრობია ცრემლმა ლოყა ნამაო. დაფრია ობლად წვეულო არ ვინ გამოიკარაო, მხოლოდ ერთა გამიჩინდა იმან დამიფარაო. დუქანში დამიფენა ერთათ თავისთანაო „ბუჩუხსაც“ ქე მძღვედა კერძით ხანდასხანაო! ასე და ამ გვარდა გავხდი „გუშუტე“ გიღდისა“ ქონება შემატება რაც დროება მიდის, ამ დღადან შევიძუდე მუშა, გლეხი, ხალხია ვისაც ჩვენ არ უნდოვართ ვეველს მგელმა დახაა.

სიკინჭალა.

წერალები.

დ. ჩოხატაური. აქ უკვე დაარსდა სტენის მოგვარეთა წრე. წრეში 25 კაცია, 25-ს კადვე ეძებენ, რადგან „მისახი-ობა“ ესმეშვიდის რეჟისორობით მოკ-ლე დროში ემზადებთან ახალი ზეისის „სინათლეს“ დადგმას. სხვასუხის მტეპეღ როლას შესასრულებლად მოწვეულ იქნე-ბა ცნობილი არტისტი ალიომა ჭაუყელი.

— მოსალოდნელია წელს, განავხუჯსე, ჩოხატაურის მატარა დედეში, ბავყუთა გუნდი, ვეღარ იმღერებს, რადგან აქ უკვე შესდგა 12 კაცისგან ახალი გუნდი.

— აქ მოხდა საზოგადო ყრილობა, ფარცხმის მცხოვრებთა საზიარო მიწის შესახებ, (რომელიც მღებარეობს დ ჩო-ხატაურში) რის გამო გლესთა „ერთგულ“ ლუკა ბერძენიშვილს ერთი ფუთი ღვი-ნო უეღინწავს, რათა უფრო გაბედულად დაეგრძელებას მისი მიმდევრები.

— თ-დ კ. ერისთავს, როგორც სტა-ტისტიკური ცნობებიდან სჩანს, 300 თხოვნა მიუღია სხვადასხვა ზირებისგან, გურიაში გამოსაყუან ახად რეინის გზასე

სასამსხურო ადგილების შესახებ. რო-გორც გავიგეთ ყველანი დაუკმაყოფილე-ბიათ.

— ახალი მზრის უფროსის მობრ-ძანების შემდეგ, როგორც იქნა დასეგ-ნა სტუდენტისგან „ჩინოვნიკმა ალიოშამ. ყორანი“).

ჩოჩიათი. როგორც სუფისიდან ამო-სულემა გადმოგვეეს და დეპეშითაც იტუობინებთან: იქ სხდრო ქერქეტადის ღმობიერ საქციელის გამო ბაზარში ქა-ლეების ჯვალა შეუძლებელი გამხდარა. ამიტომ სუფისელი მანდალოსები თხოულობენ სხდროსთვის ზურგის და-სარბილებლათ და ენის დასამოკლებლათ მათრახის გულს.

ოლოლო.

დ უვირილა. ჩვენ მივიღეთ დაბა უვირილის ნოქრების ვარლამ ჩანჩიძის და ამბროსი მახათაძის მიერ ხელ მოწე-რილი ბარათი, სულაც გვთხოვენ გამოგა-ცხადოთ, რომ მათი სასუიანი ზანტ. ნიორაძე ზომიერათ სასდოებს მათ და არა ისე როგორც „მათრახის“ ფარტა-ში იყო მოთავსებული. როგორც ნოქ-რები ისე თვით ზანტელ ნიორაძე და-ბუჭითებით აცხადებენ, რომ ნოქრების ძალზე გამოგვევა დაბა უვირილაში არას დროს არ მომხდარა და არც ერთ „ხასუინს“ არ ახსოვს ასეთი ამბავი.

ილიას სიმღერა

(ჩიბათისათვის.)

მასწავლებელი მეტა ვარ, შენ კი მასურავს ქუდიო, ჩემს ამბავს ვაცნობთ, მითხარით ამა რა ზნე მაქვს ცუდიო. ზირველათ მიეგარს ღვინის სმა, მოქეიფე ვარ ძალხუდა, შეორეთ — კარტის თამაშშიც უკეთესი ვარ სხვახუდა.

*) ვაცხადებთ, რომ დღეიდან ჩვენს უფრ-ნალში დაბეჭდილი წერილები „ყორანის“ ფსევდონიმით იკუთვნის ნამდვილ „ყორანს“, ხოლო რაც დღემდე დამიშტა ის ვკუთვ-ნოდა „ყვავს“ და არა „ყორანს“. ეს ჩვენ დაბეჭდეთ შეცდომით, რაზედაც ბო-ლოშს მოვითხოვთ „ყორანთან“ და „ყვავ-ოანაღ“.

„მათრახის“ რედ.

მესამეთ — მიეგარს ხუნტრუცი, მომწონს არშეიო ქალები, როცა ღამასხს ვიხილავ ტუხას დამიწებს ძვლები.

ამა საქმისთვის სოფელმაც კი მომავენა წვენაო შეტი თუ რამე გამაჩნდეს სწორეთ გამოწერეს ზენაო.

ხო, უკაცრავად, გამომჩინა კიდე მაქვს ერთი ვალა — ვიღაცა გოგო გამძღარა ამბობს: იღას ბრალაია..

თავს შეცემოდა ყოველ დღე, აღარ მანცლა ადგომა, თუ მისი ბრალი არ იუოს არ გამოთენდეს ადგომა.

ასე დადინებს იღია მავით ნუ შეტევი ძვირსაო, ღამაზი თუ გვაგონიებს ვეველს გავშვერს ზირსაო.

ობოლი.

პასუხი „მათრახის“ მეფოსტეს.

ჭეი „მათრახის“ მეფოსტეე! როგორ მოგაქცე შენთან, მიტომ ჩამაგდე „ფარტაში“ გინდა მომჭაყო ვეველანა...? აგრე უღმერთათ განწირვას არ მოგვლოდი შენგანა, რომ არ ვარ დიდი „ზოტი“ შენ ღარ იცი ეს კანა?... — მე გამოცანა, რომ შენდა დალაქსე მანაწერია, როგორც შემეძლო აგწერე ის „რეხეგატი“ შტერია.

შენ კი მთხოვ კიდე გავდექსოთ ის აღარ დაგიჯერია, იმის წერის დროს ძიობილო კალამს წავტეხე წვერია, და თქვენ კი არ დამიბეჭდეთ ვითომ და არაფელია. ასე გტოხიათ ლექსები ადვილი დასაწერია“).

H.

*) ნუ ცხარობ ჩემი პოეტო.. არა ვარ შენი მტერია, ჩვენ იმას ვაგდებთ ფარტაში ვინც ღირსი, შესაფერია. თუ რომ ამისთვის გვაწყობი და ცხვირი აგღერია ისეთ მათრახსა მოვაწვნით — იკლიჯო თმა და წვერა.

მეფოსტე.

წერილები რედაქციას.

ბ-ნა რედაქტორო! ნება მიბოძეთ „მათრახის“ საშვალებით გამოვაცხადო შემდეგი: გურულ სცენაში ნახსენები ვარდიშო და სხ. ვარდიშო გ-ლისა არ არის. თუ კი ვინმეს აინტერესებს ვარდიშოს გავება, ისევე სჯობია მოსძებნოს ჩოლობარგში, რასაც სულ აღვიღად იპოვნის.

თემუ—

პატივცემულო რედაქტორო! „მათრახის“ მხებუთე ნომერში მოთავსებულია ლექსი „თაიგული“ (მიბაძე)—ვინმე „გ. ბ“-ს. გთხოვთ დამიდასტუროთ, რომ იმ ლექსის ავტორი მე არ ვარ.

პატივისცემით მაქსიმე რევიანა.

ვაშაწმებთ, რომ ბ-ნი მაქსიმე რევიანა არ არის ზემოხსენებული ლექსის ავტორი.

„მათრახის“ რედაქცია.

„მათრახის“ ფოსტა.

სამღ. „ბრანწს“—თქვენი „ხოზიკა“-სადმი ქებათა ქება „ქართულ კულტურის მოყვარ.“ წრეს“ გარდავეციოთ საპრემიოთ.

ო ზ რ გ ე თ ი—ცეცხლს. თქვენი გამოცანა „ფოთიელ თხის მწყემს მეგრელის“ შესახებ არ დაიბეჭდება. თხის მწყემს მეგრელზე გამოცანების წერა თქვენს მეტის მეტ სისასტიკეს ამტკიცებს, ცოტა ლომობერათ მოიქცით.

ს. ჩ ი ბ ა თ ი—შიოლას. თქვენი პოეტური ნაწარმოები „ეკური სახე“ მეტად სუსტია, ამიტომ გოდორში ჩაედით.

ა ბ ა შ ა—მოვას. თქვენი ლექსი თვედორე გუჯაბიძეზე გადამეტებული უნდა იყოს. ვერ წარმოგიდგინია ისეთი უცხო იყოს ის თქვენი თვედორე, რომ „ქვისლის ცოლი გულის ბოცვში ჩაიხუტოს, ქვისლი წამოესწროს და ზურგზე ბოლი აუყენოს“. ასეთი ამბავი ჯერ არ მომხდარა ამ ქვეყნად და რაღა საბრალო თვედორეს მოუვიდა? წარმოგიდგინეთ დასამტკიცებელი საბუთები და შემდეგ დავებეჭდავთ. ესე იგი საჭიროა წარმოადგინოთ თვედორეს გულის ბოცვი, ქალი რომელიც ამ ბოცვში ჩაიხუტა და ის ბოლი, რომელიც მას ზურგზე აუყენეს. ამით დაგრწმუნდებით თქვენი წერილის სიმართლეში და შემდეგ დავებეჭდავთ.

თ ბ ი ლ ი ს ი. ბომბოთელს. თქვენი ლექსი „სიმღერა“, რომელსაც ნინას უძღვნიოთ, ჩვენის აზრით ეურნალში დასაბეჭდი არ არის. უმჯობესი იქნება კერძოთ მისწეროთ. რა საჭიროა ქვეყანამ ვიგვას როგორ გავგივებით ვიგვართ ნინა, როგორ მზათ ხართ მისთვის „მელად გადაიქცეთ და მოიქცაოთ“. თუ მოტაცება გინდათ ეს დიღს საიღურლოვბას უნდა შეადგენდეს. რომ სისრულეში მოაყვანოთ თქვენი ვანზარახვა.

ფოთელ-კვირული, იუმორისტული კერძალი

გამოვა კვირაობით. წლიურად ღირს 2 მ. 50 კ. ცალკე ნომერი 5 კ. ვინც გამოგზავნის ერთ მანათს (ფულს, გინდ ფოსტის მარკებს) მას გაეგზავნება 20 ნომერი მათრახისა.

რედაქციაში იყიდება გასული წლების ჟურნალები:

- 1) ეშმაკის მათრახი—1908 წ. 34 ნომ. 2 მ. 50 კ.
- 2) მათრახ-სალამური 1909 წ. 34 ნომ. 2—50.
- 3) აუ მანახები 1909 წ. 10 ნ. 50 კ.
- 4) მათრახ-სალამური 1910 წ. 33 ნომ. 2—50.

ვისაც ყლით სურს, თითო წიგნს მიემატება ფასი თითო მანეთი. მსურველებს პროვინციებშიაც გაეგზავნებათ ჩვენის ხარჯით. ფული და წერილები გამოგზავნება ამ ადრესზე: Тифлисы, Типография Шрома, Теофили Болквადзе.

— ვინ დაჟერებს, რომ ეს ორნი, ხუთი წუთის წინ ერთმანეთს სრულიად არ იცნობდენ!